

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Ῥοβέρτος ἐξῆλθε μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς εἰς τὸν κήπον χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τις, διότι πάντες οἱ ἐν τῷ κήπῳ ἦσαν οἰνοβαρεῖς καὶ εἶχον ὀφθαλμοὺς μόνον ἵνα βλέπωσι τὸ ποτήριόν των, καὶ ὥτα ἵνα ἀκούωσι τὸν Τρεχανέμην ὅστις ἐξηκολούθει ἐτι ᾄδων.

— Κρυώνω, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἐχεις γυνὰ τὰ στήθη σου καὶ δὲν κάμνεις καλὰ, πῶς νὰ μὴ κρυώνῃς;

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του λαμπρὸν μετάξινον μαντήλιον μετὰ περιθωρίου ἐρυθροῦ, τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτήν.

— Σκεπάσου, εἶπε.

Ἡ νεάνις, ψηλαφήσασα τὸ μαλακὸν ὕφασμα, ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς:

— Τί καλὸς ὅπου εἴσθε, κύριε Ῥοβέρτε! Σὰς παρακαλῶ ὁμῶς νὰ μὴ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, προχῶρει λοιπόν.

Καὶ σταθεὶς ἀφῆκε τὴν νεάνίδα νὰ διέλθῃ πρώτη, καὶ ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ κήπου, καταλιπόντες ὀπισθέν των τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀφόρητον ὀσμὴν τοῦ οἴνου.

Μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε καὶ ὁ Ῥοῦσος, καὶ τοὺς παρηκολούθησεν ἀπαρκτήρητος, βαδίζων ὀπισθέν των εὐκίνητος καὶ σιωπηλός.

Ὅτε ἀπείχον ἐκατὸν βήματα ἀπὸ τοῦ καπηλείου, ἐστράφησαν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον. Τὰ φῶτα τῆς οἰκίας τοῦ Πουρτοᾶ, τοῦ κήπου, τῶν σκιαδῶν καὶ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ ὑπεφαίνοντο διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἀλλ' ἡ βοή ἡ παραγομένη ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ συμπεπυκνωμένου ἐκείνου πλήθους ἐχάνετο εἰς τὸν ἀέρα μόλις ἀκουομένη ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως.

Ἐν τῷ διαφανεῖ σκότει τῆς νυκτὸς ἐφαίνοντο σκιαὶ συγκεχυμέναι καὶ δυσδιάκριτοι, βαθμὴδὸν γινόμεναι καθρῶτεραι καὶ μᾶλλον εὐδιάκριτοι καθ' ὅσον προσήγγιζον. Ἦσαν δὲ πανηγυρισταὶ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων, οἵτινες, ἡναγκασμένοι νὰ ἐγερθῶσι πρῶτ' ἕνεκα τῶν ἐργασιῶν των, ἐπανήρχοντο οἰκαδε πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χοροῦ.

Φωνὴ τις βραγχώδης ἠκούσθη λέγουσα:

— Δὲν ἔχεις φόβον νὰ σε κλέψουν, Τριανταφυλλίτσα μου, σὲ φυλάει καθ' ὅσον παλληκαρᾶς.

— Ὁ κύριός μας μοῦ ἔκαμε τὴν χάριν, ἃ μὲ συνοδεύσῃ ὡς ἐδῶ. Ἐχάλασεν ὁ κό-

σμος τάχα; Εἶνε κακὸ αὐτό; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀποκρινομένη πρὸς τὴν ἀγνωστον φωνήν.

— Ἄ μπᾶ, μπᾶ!... μάλιστα εἶνε πολὺ καλὸ... Μὰ μὴ στέκεσαι ἐδῶ, τράβα γλήγορα μὰ τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω...

Καὶ οἱ χωρικοὶ ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς.

— Βλέπετε, κύριε Ῥοβέρτε, μὲ κοροῦδεύουν ἐξ αἰτίας σας. Ἀφήσατέ με καλλίτερα νὰ πάγω μόνη μου.

Ὁ Ῥοβέρτος ἔλαβε τὸν βραχίονά της καὶ εἶπε κύψας πρὸς τὸ ὠτίον της.

— Μείνε, Τριανταφυλλίτσα. Ἐχομε νὰ μιλήσωμεν διὰ τὸν πατέρα σου τὸν μπάρμπα Τρεχανέμην, καὶ διὰ τὸ μικρὸ σπιτάκι, ὅπου μου ἔλεγες μιὰ φορὰ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποκτήσῃς.

Καὶ καταλιπόντες τὴν μεγάλην ὁδὸν ἀνήρχοντο τὴν στενὴν ἀτραπὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὸν γήλοπον διὰ μέσου ἀποκρήμων καὶ ἐρήμων μερῶν τοῦ λόφου.

Ὁ Ῥοῦσος παρηκολούθει ἀθορύβως ἐν τῷ μέσῳ τῶν λίθων καὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, χωρὶς οὐδὲ εἰς λίθος νὰ κατακυλισθῇ οὐδὲ εἰς κλάδος νὰ τριξῇ κατὰ τὴν διάβασίν του καὶ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν του.

Ἐβαδίζον βραδέως, καὶ ἡ δίοδος ἦτο τοσοῦτον στενὴ, ὥστε ἡναγκαζόντο νὰ βαδίζωσι πολὺ πλησίον ἀλλήλων καὶ σχεδὸν νὰ συνθλίβωνται. Ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ καὶ οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο λίαν εὐάρεστοι καὶ βοηθητικοὶ εἰς τὸν περίπατον τῶν νέων, φωτίζοντες ἀμυδρῶς τὰ σκότη. Ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἀνήρχοντο τὴν ἀτραπὸν συμπεπλεγμένους ἤδη ἔχοντες τοὺς βραχίονας καὶ ἀναπνέοντες τὴν ἐξαίρετον εὐωδίαν τῆς ἀνθούσης ἐρείκης.

Ἐκ διαλειμμάτων διέκοπτον τὴν συνδιάλεξίν των καὶ τότε ἠκούετο κρότος ἀμοιβαίων ἀσπασμῶν ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἠκούετο ὀπισθεν αὐτῶν ζηλότυπος ἡχώ τῆς θωπευτικῆς ἐκείνης ἀρμονίας, ἠκούετο βρυχηθμὸς ὑπόκωφος ὡς θηρίου τετρωμένου τριζόντος ἀπειλητικῶς τοὺς ὁδόντας.

Τῆς ἀτραποῦ τὸ μῆκος δὲν ἦτο πλεον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, οἱ δὲ νυκτερινοὶ ὁδοιπόροι μας ἀνέβαινον ἀνέβαινον καὶ ὁμῶς δὲν εἶχε τέλος. Ἰσως τὴν νύκτα ταύτην ἐγένετο ἡ ἀτραπὸς ἀνωμαλωτέρα καὶ πολυπλοκωτέρα ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς. Καθ' ὃλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ φωνὴ τοῦ παρακολουθῶντος μυστηριώδους φύλακος καθίστατο λυπηροτέρα, μᾶλλον ἡρεθισμένη, μᾶλλον ζηλότυπος.

Τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ πύργου Κλαιρεφὸν πολλάκις εἶχε σημάνη, τελευταῖον δὲ ἐσήμεινε τὴν τρίτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε οἱ νέοι κατέληξαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἀτραποῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων.

— Ἀφήστέ με τώρα νὰ πάγω, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Εἶνε ἡ ὥρα περασμένη...

— Καὶ ποῦ θὰ σε ξαναἰδῶ;...

— Ὅταν θέλετέ μ' εὐρίσκετε. Ἀλλὰ σεῖς εὐκολὰ λησμονεῖτε.

— Μὰ διατὶ δὲν θέλεις νὰ σε συνοδεύσω ὡς τὴν θύραν σου;

— Καλέ, τί λέτε; νὰ σας ἰδοῦν μαζί μου καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ γλωσσεύουν;... Ὁχι, ὄχι! Τραβάτε σεῖς τὸ δρόμό σας νὰ τραβήξω καὶ ἐγὼ τὸ δρόμό μου... Καλὴν νύκτα σας ἢ νὰ πῶ καλλίτερα: Καλὴ ἡμέρα!

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐστάθη ὀλίγον, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ἐτι τοσοῦτον σκοτεινὴ, ὥστε μετ' ὀλίγα βήματα ἡ εὐμορφὸς κόρη δὲν ἐφαίνετο. Τότε καὶ αὐτὸς ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἦτο ἔξω τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου τοῦ πύργου Κλαιρεφόν.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἀπεμακρύνθη σπεύδουσα καὶ ἐμεδίᾳ ἀναλογιζομένη τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ῥοβέρτου. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ὑψούντο ἐλάται. Αἰφνης ἀνεσκίρτησε φρικιάσασα, διότι τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα ὀπισθέν της. Δὲν ἦτο δειλὴ, ἀλλ' ὁμως ἡ καρδιά της ἐπαλλεν καὶ ἐλαφρὸς ἰδρὼς ὕγρανε τοὺς κροτάφους της. Ἐπετάχυνε τὸ βῆμα ἀκρωμένη τῶν ἀσφῶν κρότων τῆς νυκτὸς. Τριγμὸς ξηρὸς ὡς ξηροῦ κλάδου πατουμένου ὑπο ἀνθρωπίνου ποδὸς ἦλθεν εἰς τὰ ὠτά της. Τὰ δένδρα τῇ ἐφάνησαν κάτω νεύοντα ζοφερώτερα καὶ πυκνότερα ἐν τῇ κορυφῇ των.

Ὁλος ὁ τόπος τῇ ἐφάνη μεστὸς φαντασμάτων καὶ ἔντρομος ἠθέλησε νὰ τρέξῃ.

Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ὃν φρικῶδες ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς, τὴν ἤρπασεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του καὶ μετὰ σατανικοῦ καγχασμοῦ ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν λόχμην. Προφθάσασα ἡ νεάνις ἀνεφώνησε δις Ῥοβέρτε! Ῥοβέρτε!! Χεῖρ τραχεῖα ἐπέτεθ' ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἐλιποθύμησε.

Ταυτοχρόνως δύο ἄνδρες ἀνέβαινον τὴν αὐτὴν ἀτραπὸν, τούτων ὁ μὲν προσέκοπτεν ἀδιαλείπτως κατὰ τῶν πετρῶν, ὁ δὲ ἠγωνίζετο νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν σύντροφόν του νὰ πέσῃ.

— Τί ὀργὴ Θεοῦ! δὲν ἔξερω ἀπόψε τί διάβολο ἔχουν τὰ χαλίκια καὶ εἶνε τόσο ψηλὰ, καὶ μπλέκουν 'ς τὰ πόδια μου, ἔλεγεν ἡ βραγχώδης φωνὴ τοῦ Τρεχανέμην.

— Αἱ! ξέρεις γιατί εἶνε τόσο πολὺ ψηλὰ τὰ χαλίκια; εἶπεν ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Πουρτοᾶ.

— Ἀμ' πέ μου γιατί;

— Γιατί δὲν τα σηκώνεις τὰ ποδάρια σου ὅπως πάντα. Σήκωσ' τα ντὲ τὰ ξερά σου λιγάκι, καὶ μὴν τα σέρνῃς, καὶ νὰ δῇς, πῶς θὰ χαμηλώσουν 'ς τὴ στιγμή τὰ χαλίκια.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐχόρεψα, γιὰ νὰ πῇς πῶς εἶμαι κουρασμένος.

— Ὁχι βέβαια δὲν ἐχόρεψες, μὰ τον ἔκαμεν τὸν λαϊμό σου νεροχύτη. Ἐφαρμάκωσες ἕνα περιδρόμο.

— Μὴ μας προσβάνῃς δὰ ἔτσι, κύρ Πουρρρτοᾶ. Ἀμ' ἂν δὲν ἔκανα αὐτό που εἶπες τώρα δὰ, καὶ ἂν δὲν ἐγκάριζα σὰν

τὸ γαϊδούρι τόσες ὥρες, γιὰ νὰ διασκεδάσω τοὺς μουςτερήδες σου, οὔτε ἐγὼ θὰ ἔμουν τώρα σφουγγαράκι, οὔτε σὺ θὰ εἶσπραττες τόσον παρὰ!

— Ναι, ναί! καλὰ λές, γέρο πατέρα... 'Αμ' δὲν τὸ κατὰλαβες ἀκόμα γιατί ἔρχομαι μαζί σου νὰ σου κάνω συντροφιά μὴν τύχη καὶ πέσης σὲ κανένα ξεροπήγαδο; Τὸ κάνω γιὰ νὰ σου δείξω καὶ ἐγὼ τὴν ἀνθρωπιά μου.

— Πάει καλὰ, ἔγρυσεν ὁ οἰνοβαρὴς γέρον. Μὰ γιὰ νὰ σου πῶ ἂν τὸ κάνης μοναχὰ γιὰ νὰ με προσέχης μὴν τύχη καὶ πέσω, καὶ δὲν τὸ κάνης ἀπὸ φιλία καὶ ἀγάπη, καλὰ θὰ κάνης νὰ γυρίσης πίσω 'ς τὸ σπιτάκι σου... Δέν σ' ἔχω ἀνάγκη! ... "Ὅσο περισσότερο ἔχω μέσα μου τόσο βλέπω καλλίτερα!

Καί τοι δὲ οἱ πόδες τοῦ ἦσαν βεβαρημένοι ὑπὸ τῆς μέθης, ἐβαδίζεν ὀρθιον ἔχων τὸ σῶμα καὶ προέτρεχε τοῦ καπνίου, ὅστις ἤρχετο ὀπισθεν ἀσθμαίνων.

"Ὅτε δὲ ἔφθασαν περὶ τὸ τέρμα τῆς ἀτραποῦ ὁ Πουρτοῦ εἶπε:

— "Ἄς ξανασάνουμε λιγάκι ἐδῶ πέρα, καὶ ἔπειτα σ' ἀφίνω γιὰ.

Καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ ὀπίσω τῶν δένδρων. Ὁ Τρεχανέμης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν καπνοσύριγγά του, τὴν ἐγέμισε καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζει.

Αἰφνης ἤκουσε βῆμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Συνειθισμένος δὲ ὢν ὡς ἐκ τῆς τέχνης τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ διακρίνῃ καὶ ἐν τῷ σκότει, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πουρτοῦ.

— Εἶνε τὸ ἀρχοντόπουλο ὁ Κλαίρεφόντας. 'Απὸ ποῦ ἔρχεται; Τί γυρο νὰ ἔκανε! Κἄποιο ποδόγυρο θὰ πῆρε ἀπὸ κοντά... Ποιὸς ἔξεραι ἂν ἦταν καὶ ἡ μικρούλα μου. Αὐτὸς τὴν τριγυρίζει ἀπὸ καιρὸ... 'Αμ' γιατί τὸ λοιπὸν ἐμένα με κατατρέχει καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ κάνω καὶ ἐγὼ τὴ δουλειά μου νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου; ... Μὰ νὰ σου πῶ τί περίφημος καιρὸς γιὰ νὰ στήσω κάμποσες παγίδες. Τὰ ἔχω ἀπάνω μου ὅλα τὰ ἐργαλεῖα. Ἄς κάνω τὸ σταυρό μου νὰ μὴν πάῃ χαμένη καὶ ἡ ὥρα.

Καὶ ἐρευνήσας ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐξήγαγε δέμα σύρματος ἐξ ὀρειχάλκου.

— Τοὺς ἔβγαλες πάλι αὐτοὺς τοὺς πειρασμούς; Φεύγω γιατί δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τα βάλω με τὸ δικαστήριον. Βγάλ' τὸ σβέρκο σου, γέρο ξεκουτιάρη, ἂν ἔχῃς ὀρεξί, καὶ ἐγὼ τραβῶ γιὰ τὸ σπητάκι μου...

Καὶ πρὶν ἢ προβῇ ἐν βῆμα, ἀντήχησε μακρὺθεν κραυγὴ σπαρρακτική, ἣν ἀκούσας ὁ κάπηλος ἐφρίκισεν, ἔπειτα δὲ εὐθὺς ἀλλήλων ἐκφράζοντα φόβον δεινὸν ἠκούσθη δις: "Ροβέρτε! Ροβέρτε!!"

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Τρεχανέμης ἀρπάζων ἰσχυρῶς τὸς βραχίονα τοῦ κάπηλου.

— Σὰν νὰ σφάζουν κανένα, εἶπεν ὁ Πουρτοῦ περιδεῆς καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ συνεκρούοντο.

— Πᾶ νὰ ἰδοῦμε!... Τί διάβολο, δύο ἀνθρώποι ἐδῶ καὶ νὰ ἀφήσωμε νὰ τον

σφάζουν χωρὶς νὰ τον βοηθήσωμε τὸν κκομοῖρη!...

— Τρεχανέμη, μὴν πᾶμε!

— Δέν σ' ἀκούω ἐγὼ, ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμης, οὐ ἡ μέθη διεσκεδάσθη ἐκ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, καὶ δι' ἐνὸς ἁλματος ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ κραυγὴ.

Ἦ Πουρτοῦς περιδεῆς, μετανοήσας διατί νὰ μείνῃ μόνος, ἔσπευσε καὶ αὐτὸς ὀπισθεν τοῦ λαθροθήρα, ὅστις ὡς κυνηγὸς πεπειραμένος ἐγίνωσκε ποῦ πρέπει νὰ κατευθυνθῇ. Οὕτω πως διέτρεξε περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα, ἀποφεύγων μετὰ θαυμασίας δεξιότητος καὶ ταχύτητος τοὺς βόθρους ὧν ἔβριθε τὸ ἔδαφος. Ἐπειτα ἐστάθη ἀκροώμενος καὶ συνέχων τὴν ἀνπνοὴν του. Ὅπισθεν τοῦ ἦλθε καὶ ὁ προγαστὼρ Πουρτοῦς ἀσθμαίνων. Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἠκούοντο ἐρχόμενοι ἐκ τινος λάκκου στεναγμοί. Ὁ λαθροθήρας διπλασιάζει τὰ ἅλματά του προσπαθῶν ὅσον οἶόν τε νὰ μὴ ἀκούωνται. Ἀλλ', ὡς φαίνεται, τὰ βήματά του ἠκούσθησαν διότι μορφὴ τις συγκεχυμένη ἐφάνη ἐγερθεῖσα βιαίως καὶ ἀπεμακρύνετο ταχέως μετὰ μεγάλων ἁλμάτων.

— Ὅθ μᾶς ξεφύγη.... ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμης. Βάστα, Πουρτοῦ! Ὁ φεύγων ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ λαθροθήρα ἐστάθη ἀποτόμως. Ἐφάνη κύπτων, ὡς ἀποθέτων κατὰ γῆς φορτίον ὅπερ ἤθελε νὰ ἐκφορτωθῇ, καὶ ἐλεύθερος ἐπανελάβε τὸν δρόμον του μετὰ μειζονος ὠκυποδίας, ἀνήλθεν εἰς τὸν γήλοφον καὶ ἐξηφανίσθη.

— Μᾶς ξεφεύγει!... ἀνεφώνησε ὁ Τρεχανέμης μὰ ἐπέταξε κατὰ γῆς ἕνα δέμα... Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί πράγμα εἶνε...

Μετά τινα δευτερόλεπτα ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος λάκκου τινος ἐν ᾧ ἐφύετο ἡδὴ πυκνὴ πτέρις... Ἐν τῷ πυθμένι ἔκειτο δευκόν τι σῶμα.

— Σὰν γυναῖκα μοιάζει!... εἶπεν ὁ Πουρτοῦς σφόδρα συγκεκινημένος καὶ περιρρέομενος ἐξ ἰδρώτος.

— Κατέβηκα! εἶπεν ὁ Τρεχανέμης.

Καὶ κρατούμενος ἀπὸ τῶν θάμων καὶ τῶν ἐξεχόντων λίθων κατέβη καὶ γονυπετήσας ἔκυψε πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ παρευθὺς ἀνέπεσεν ἀναφωνήσας μετὰ κραυγῆς βραγχνῆς:

— Ἡ κόρη μου!

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἐν τούτοις ἡ ἀνάκρισις, διενεργηθεῖσα δραστηρίως, καὶ ἐρρωμένως ὑποστηρίχθη ὑπὸ τῆς ὀξυνοίας καὶ τῆς συνέσεως τοῦ κυρίου Τοῦβιάκ, κατάρθρωσε νὰ συλλέξῃ πληθὺν ἀρκούντως ἰσχυρῶν τεκ-

μηρίων, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὴν τοσοῦτον σπουδαίαν κατάρθεσιν τοῦ βωβοῦ καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀκριβῶν ἐπὶ τοῦ θύματος πληροφορίων.

Ἡ δικογραφία ὑπεβλήθη εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ διὰ βουλεύματος παρέμπεψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Κακούργοδικεῖον, ἡμέραν δὲ τινὰ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου διεδόθη ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς κυρίας με τὴν δάμαν τῆς πίκας ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ δευτέρου δεκαπενθημέρου τοῦ ὠραίου τούτου μηνός, καθ' ὃν τὰ ἔα ἀρχίζουν ν' ἀνθοῦν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, ἀπησχολημένοι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀπώλεσαν σχεδὸν τὴν ἀνάμνησιν τῆς φρικώδους ταύτης ὑποθέσεως, ἀλλ' αἱ πρῶται ἐφημερίδες ἀνέλαβον νὰ ὑπενθυμίσωσιν αὐτοῖς τὰς συγκινητικὰς περιπετείας.

Ἀμέσως ἀνεζωπυρώθη ἡ περιέργεια, ἣν αἱ ἐφημερίδες μετὰ ζέσεως ἐξεμεταλλεύθησαν, αἱ παραδοξότεραι δὲ διαδόσεις ἤρχισαν νὰ κυκλοφορῶσι περὶ τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ. Ἐξακρακτήρισαν αὐτὸν ὡς Δὸν Ζουὰν καὶ ὡς Ὁθέλλον, ὡς Φρα-διάβολον καὶ ὡς Λοβελάς, ὠραῖον, ὑπερήφανον, μελαγχολικὸν καὶ ζηλότυπον.

Ἀπέδωσαν αὐτῷ συμβεβηκότα, ἄτινα εὐκόλως θὰ ἐπλούτιζον ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐπιφυλλιδιογράφων.

Μετ' οὐ πολὺ δὲν ἔμεινε πλέον εἰς ἀπασαν τὴν Γαλλίαν οὐδεμία γυνή, ἥτις νὰ μὴ ὠνειροπόλησε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀγωνίαν τοῦ ποιητικοῦ τούτου δολοφόνου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρέθησαν τρεῖς λαίδαι, αἵτινες τῷ ἔγραψαν προτείνουσαι αὐτῷ νὰ τὸν συζευχθῶσιν.

Ἡ Θηρεσία καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν εἶχον δυστυχῶς ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ νὰ εἰσδύσωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ.

Εἶχον προσκληθῇ, ὅπως ἐμφανισθῶσιν ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, ἵν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν τὴν ὥραν καθ' ἣν διεπράχθη τὸ κακούργημα.

ΝΑ'

Τὴν πρῶταν ὅθεν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἥτις ἦτο ἡ τελευταία τοῦ Ἀπριλίου, πλῆθος πολὺ συνωστίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κακούργοδικείου, πλῆθος κομψὸν καὶ προνομιοῦχον, διότι οὐδέποτε πρώτη παρὰστασις συγγραφῆς τοῦ συρμοῦ προσεῖλκυεν ἐκλεκτότερον κόσμον.

Ὅλοι οἱ Παρίσιοι ἦλθον ἐκεῖ, δῆλα δὲ οἱ οἱ Παρίσιοι τῶν ἵπποδρομιῶν, τῶν λεσχῶν, τῶν σαλονίων. Ἡ ὑψηλὴ κοινωνία συνωθεῖτο ἐκεῖ μετὰ τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν. Ἡ ἀκαδημία ἀντεπροσωπεύετο, δὲν ἔλλειπον δὲ καὶ πολιτικὰ πρόσωπα.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ στρατὸς τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν ἐφημερίδων ἦτο πλήρης, ἐν-